

HEBBEN MONSTERCONGRESSEN NOG REDEN VAN BESTAAN?

F. W. SPIES

De rechtstreekse aanleiding tot het formuleren van de in de titel vervatte vraag is het in oktober van het vorige jaar te Wenen gehouden 70e Wereldjaarcongres van de F.D.I. Het bijwonen, gedurende meer dan dertig jaren, van vele binnen- en buitenlandse congressen bood de gelegenheid de ontwikkeling daarvan te volgen en was er de oorzaak van dat langzamerhand twijfel ontstond, die steeds sterker werd en uiteindelijk heeft geleid tot bovenstaande vraag.

Doel van een dergelijk congres, immers, is mogelijkheden te bieden voor internationale contacten op bestuurlijk, wetenschappelijk en persoonlijk niveau. Het doel is tevens deze contacten niet alleen mogelijk te maken, doch daaruit ten slotte op kortere of langere termijn ook resultaten te zien voortkomen. Resultaten die leiden tot verbetering van de volksgezondheid, bevordering van het wetenschappelijk onderzoek door uitwisseling van gegevens en het leggen van contacten tussen individuele beoefenaren der tandheelkunde uit de gehele wereld. Mede wordt de voortgezette opleiding (P.A.O.T.) der deelnemende collegae beoogd via de voordrachten, tafeldemonstraties etc. Het gehele gebeuren ingebed in een entourage van evenementen die kenmerkend zijn voor de sfeer waarin de collegae van het organiserende land hun dagelijkse praktijk uitoefenen.

De vraag is nu of dat alles nog mogelijk is bij samenkomsten van 10.000 en meer deelnemers. Schiet men hier zijn doel niet voorbij en leiden de grote aantallen niet juist weer tot isolatie? Is het voor velen – té velen, als men het uiteindelijke doel internationale contacten te leggen, voor ogen houdt – niet zó dat het weer samenkomsten van landgenoten worden, zij het nu ergens in het buitenland. Men behoeft slechts bij de 'roll call', ter gelegenheid van de opening, de blokvorming op te merken die dan reeds plaats heeft, om het ergste te vrezen.

Dat dit probleem van de zeer grote aantallen gelukkig reeds wordt onderkend, blijkt

in eigen land. Hoewel het hier nog 'slechts' om honderdtallen in plaats van duizendtallen gaat, heeft de proef met de regionalisatie van haar vergaderingen door de Nederlandse Vereniging van Tandartsen, naar veler mening, positieve resultaten geboekt. Internationaal kent men deze vorm van congresseren ook reeds o.a. bij het International College of Dentists, welke vereniging een verdeling in regio's over de gehele wereld kent.

Zou deze werkwijze voor een grote organisatie als de F.D.I. ook niet zijn aan te bevelen? Het wereldwijde contact zou dan onderhouden kunnen worden door Bestuur, Council en Commissies, zoals dat nu eigenlijk ook al het geval is. Een voordeel van deze structuur kan dan zijn: een scherpere selectie van de voordrachten naar wetenschappelijke waarde en een scherpere selectie van de sprekers op de mate waarin zij een vreemde taal beheersen. Dit laatste geldt uiteraard alleen voor dat, niet onaanzienlijke, aantal vaak interessante voordrachten dat in zalen zonder simultaanvertaling wordt gehouden. In deze zalen kan men vaak een niet geringe eb en vloed van toehoorders vaststellen, die niet alleen kan worden verklaard uit de waarde van de voordrachten maar zeker ook uit de verstaanbaarheid der sprekers.

Bij een regionale bijeenkomst van bescheidener opzet behoeft de deelnemer ook niet meer onder te gaan in het gigantische aanbod van informatie van zeer uiteenlopende kwaliteit, waaruit nauwelijks een redelijke selectie valt te maken. Nu is het vaak te vergelijken met een circus met drie pistes waarbij men de aandacht zo moet verdelen dat men het gevaar loopt bij alle drie net het belangrijkste moment te missen.

Bij een geregionaliseerde structuur bestaat de mogelijkheid of een team van uitgezochte sprekers alle regio's te laten bezoeken of deze uit de regio zelf te selecteren. Kiest men voor de eerste vorm, een geselecteerde groep sprekers, dan blijft uitwisseling van informatie op internationaal niveau ge-

handhaafd en deze vorm is daarom wellicht te prefereren boven de tweede mogelijkheid. In beide gevallen is verspreiding van het gebodene door middel van de International Dental Journal mogelijk. Dit tijdschrift zou dan, door beperking van de hoeveelheid informatie, ook sneller tot publicatie kunnen overgaan. Thans duurt het, door het overgrote aanbod van kopij, vaak veel te lang voordat alle voordrachten zijn gepubliceerd. Of dit laatste overigens wenselijk en nuttig is, is ook nog een vraag.

Een ander voordeel van regionalisatie zou kunnen liggen in het feit dat dan ook landen die geringere mogelijkheden hebben wat betreft accommodatie en financiën, als gastheer tijdens een bijeenkomst kunnen optreden. Tevens worden daardoor de reiskosten voor vele deelnemers aanzienlijk geringer, hetgeen aan meer collegae de gelegenheid biedt deel te nemen.

Zonder twijfel zijn er aan de regionale structuur ook nadelen verbonden. Het wereldwijde karakter wordt aan de bijeenkomst ontnomen. Maar wat is daar bij de huidige structuur nog van over? Ten gevolge van de regionalisatie wordt op Bestuur en Centraal Bureau van de F.D.I., als men deze gedachte volgt, zonder twijfel een zwaardere last gelegd, evenals op het team van sprekers. Maar deze taken zouden zijn te verlichten door niet elk jaar in elke regio een bijeenkomst te houden. De toch al (te) zware nationale en internationale congresskalenders zouden hierdoor wat verlicht kunnen worden.

Zoals reeds eerder werd opgemerkt, kleven aan het hier ontvouwde plan ook nadelen, die m.i. echter niet tegen de voordelen opwegen. Het zou interessant zijn van andere meningen kennis te nemen en de bedoeling van dit artikel is dan ook over de opgeworpen vraag een discussie op gang te brengen.

Januari 1983. Cornelis van Alkemadestraat 25, 1065 AA Amsterdam.